

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
DSP.WPL.140.126.2017.ML

Warszawa, 15 lutego 2018 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

przekazuję przyjęte przez Radę Ministrów **stanowisko** wobec poselskiego projektu ustawy:

**- o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu
narkomanii (druk nr 1890).**

Jednocześnie informuję, że Rada Ministrów upoważniła Ministra Sprawiedliwości do reprezentowania Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych.

Z poważaniem

(-) Mateusz Morawiecki

***Stanowisko Rządu
wobec poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii
(druk nr 1890)***

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (druk nr 1890) przewiduje zmiany w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2017 r. poz. 783, z późn. zm.), zwana dalej: „ustawą”. Celem projektodawców jest zrównanie odpowiedzialności za wytwarzanie, przerabianie, przywóz, wywóz, przewóz, wewnątrzwspólnotowe nabycie, wewnątrzwspólnotową dostawę, wprowadzenie do obrotu, uczestnictwo w obrocie, udzielanie (także w celu osiągnięcia korzyści majątkowej), przygotowywanie do tych przestępstw, oraz za posiadanie środka zastępczego lub nowej substancji psychoaktywnej, mogących stanowić zagrożenie dla życia lub zdrowia (dopalaczy), z odpowiedzialnością za podejmowanie ww. zachowań w związku ze środkami odurzającymi lub substancjami psychotropowymi (narkotykami).

W istocie zaś nowelizacja sprowadza się do dwóch zabiegów legislacyjnych:

- uchylenia Rozdziału 6a ustawy („Kara pieniężna”), zawierającego tylko jeden przepis, obejmujący reżimem karno-administracyjnym wytwarzanie lub wprowadzenie do obrotu środka zastępczego lub nowej substancji psychoaktywnej i przewidującego za takie zachowania karę pieniężną wymierzaną w drodze decyzji przez państwowego inspektora sanitarnego (art. 52a ustawy),
- zastąpienia ww. sankcji administracyjnej sankcją karną oraz powieleniu przepisów karnych ustawy dotyczących narkotyków o tożsame zachowania obejmujące środki zastępcze lub nowe substancje psychotropowe.

Jak wynika z uzasadnienia projektu proponowane zmiany mają umożliwić ściganie procederu organizowania sklepów z tzw. dopalaczami przez wprowadzenie sankcji karnej oraz analogicznie do tzw. przestępstw narkotykowych karanie za wytwarzanie, udzielanie i posiadanie tych substancji, co przyniesie wyłącznie pozytywne skutki gospodarcze, społeczne i prawne, umożliwi bowiem skuteczniejsze ściganie osób wprowadzających do obrotu substancje psychoaktywne (wytwórców, sprzedawców i organizatorów procederu). Aktualnie obowiązujący stan prawny oceniony został jako pozbawiony przepisów umożliwiających skuteczne ściganie sklepów z tzw. dopalaczami.

Nie kwestionując zasługujących na aprobatę intencji projektodawców wydaje się, że opiniowany projekt nowelizacji nie osiągnie zamierzonych skutków.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że projekt powinien być poprzedzony analizą aktualnego stanu prawnego, w tym unijnego i zagranicznego, co umożliwiłoby zapoznanie się nie tylko z zaleceniami i rekomendacjami w tym zakresie, ale także z już funkcjonującymi w innych państwach rozwiązaniami legislacyjnymi w projektowanej materii. W projekcie brak jest ustaleń w zakresie skutków dotychczasowych uregulowań związanych z obrotem i posiadaniem narkotyków oraz dopalaczy. Mankamentem projektu jest także pominięcie rozważań na temat przyczyn, dla których obowiązujące przepisy są niewystarczające (tj. nie wyeliminowały handlu dopalaczami), a w związku z tym, z jakich powodów ingerencja legislacyjna jest konieczna.

W istocie projekt sprowadza się do zastąpienia przewidzianej w art. 52a ustawy sankcji o charakterze administracyjnym sankcją karną rozciągając przepisy karne dotyczące środków odurzających i substancji psychotropowych na nowe substancje psychoaktywne i środki zastępcze.

Po drugie projekt, recypując przepisy karne obejmujące narkotyki na symetrycznie projektowane czyny związane z obrotem i udzielaniem środków zastępczych i nowych substancji psychoaktywnych, nie koryguje ustawowych definicji „nowych substancji psychoaktywnych” i „środków zastępczych” obowiązujących obecnie. Tymczasem, jak się wydaje, bez funkcjonalnych zmian tych definicji przedmiotowy projekt nie spełni zamierzonego celu. Projekt nie redefiniuje bowiem dopalaczy, co z uwagi na konstytucyjną zasadę dostatecznej określoności czynu zabronionego pod groźbą kary (*nullum crimen sine lege certa*) ma pierwszorzędne znaczenie dla uznania, czy proponowane regulacje prawnokarne realizują tę zasadę. Wskazać przy tym dodatkowo należy, że poziom gwarancji wynikający z tej zasady powinien być tym wyższy, im surowszy rodzaj odpowiedzialności o charakterze karnym jest projektowany (zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP). Koniecznym wydają się więc zmiany w zakresie ustawowych definicji dopalaczy, a w szczególności środka zastępczego. Istniejąca w obowiązującej ustawie definicja środków zastępczych (art. 4 pkt 27 ustawy) i nowych środków psychoaktywnych (art. 4 pkt 11a ustawy) nie pozwala bowiem na klarowną rekonstrukcję zakresów definiowanych nazw, przez co zakres odpowiedzialności karnej wynikającej z wymienionych na wstępie artykułów jest niejasny. Wyjaśniając tę kwestię wskazać należy, że zgodnie z obowiązującymi przepisami, środek zastępczy to produkt zawierający co najmniej jedną nową substancję psychoaktywną lub inną substancję o podobnym działaniu na ośrodkowy układ nerwowy. Nowa substancja psychoaktywna to zaś substancja wskazana w załączniku

do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 7 sierpnia 2017 r. w sprawie wykazu nowych substancji psychoaktywnych (Dz. U. poz. 1582), wydane na podstawie art. 44b ust. 2 ustawy. Jak z powyższego zestawienia tych ustawowych definicji wynika, w przypadku „innej substancji o podobnym działaniu”, dla jej uznania za dopalacz niezbędne jest wykazanie, że działa ona „podobnie” jak nowa substancja psychoaktywna. W praktyce to wykazanie łączy się jednak z bardzo poważnymi trudnościami dowodowymi, gdyż w skład dopalaczy najczęściej wchodzi substancje syntetyczne o nieznanym składzie chemicznym i nieznanym działaniu na organizm człowieka. Z tych przyczyn przyjąć należy, że w przypadku uchwalenia projektu, bez pogłębionych laboratoryjnych badań chemiczno-fizycznych, najprawdopodobniej niemożliwym będzie na gruncie odpowiedzialności karnej wykazanie w sposób pewny (graniczący z pewnością), że dany specyfik działa na ośrodkowy układ nerwowy w sposób „podobny” do nowej substancji psychoaktywnej. Taka zaś sytuacja, jak wspomniano wcześniej, prowadzi do naruszenia zasady *nullum crimen sine lege certa* podważając wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP zasadę demokratycznego państwa prawnego. Innymi słowy, z uwagi na zasadę określoności przepisów prawa, a tym samym zasadę prawidłowej legislacji, obywatel musi być w stanie ocenić, czy jego działanie wypełnia znamiona czynu podlegającego karze, czy też nie. W rezultacie przyjąć należy, że omawiane rozwiązania prawne w pewnej części mogą nie być zgodne z obowiązującym porządkiem prawnym, tj. zasadami wyrażonymi w Konstytucji RP i zasadami prawa karnego.

Wątpliwości budzi przyjęta w projekcie zasada, że, odmiennie niż w przypadku środków zastępczych, dopalacze są objęte kryminalizacją tylko wtedy, gdy „mogą stanowić zagrożenie dla życia lub zdrowia”. Jak się jednak wydaje, przyjęcie takiego przepisu nie ułatwi ścigania przestępstw związanych z dopalaczami, ale może je ograniczyć w znaczący sposób. Konsekwencją przyjęcia projektowanego rozwiązania będzie bowiem konieczność przebadania w toku postępowania przygotowawczego każdej z 21 zatrzymanych substancji, wskazanych w załączniku do rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 7 sierpnia 2017 r. w sprawie wykazu nowych substancji psychoaktywnych, pod kątem tego, czy spełnia ona ten wymóg. Innymi słowy oznaczać to będzie, że jeżeli w wyniku badań okaże się, że zatrzymana nowa substancja psychoaktywna, znajdująca się w rozporządzeniu, nie stwarza takiego zagrożenia, projektowane przepisy nie znajdą zastosowania.

W kontekście tej uwagi zwrócić trzeba uwagę na fakt, że projekt nie zawiera wyjaśnienia zwrotu „zagrożenie dla życia lub zdrowia”, przyjętego dla kryminalizacji obrotu nowymi substancjami psychoaktywnymi. W projekcie zabrakło też wskazania za pomocą

jakich środków takie zagrożenie oceniać, aby rodziło ono zagrożenie dla życia lub zdrowia. Zasadnie przyjąć można, że takie pominięcie powodować może poważne problemy natury dowodowej, gdyż w przypadku większości projektowanych przepisów karnych (stanowiących przestępstwa, a więc co do zasady czyny popełnione umyślnie) koniecznym będzie wykazanie, że sprawca miał świadomość, że substancja, którą np. handlował, powoduje zagrożenie dla życia lub zdrowia. Co jednak wysoce prawdopodobne, w przeważającej liczbie przypadków takie wykazanie w zgodzie z regułami dowodowymi postępowania karnego będzie niemożliwe.

Z czynnościami dowodowymi immanentnie związana jest kwestia ich finansowania. W przypadku opiniowanego projektu, z uwagi na objęcie czynów związanych z dopalaczami kryminalizacją tożsamą z kryminalizacją przestępstw narkotykowych oznacza to, wbrew temu co twierdzą wnioskodawcy, że koszty postępowania karnego się zwiększą, a nie zmniejszą. Powyższe wynika stąd, że organy procesowe będą zmuszone zasięgać opinii biegłych nie tylko w zakresie narkotyków (jak to jest obecnie) ale również w zakresie dopalaczy. Co więcej, oprócz opinii w zakresie uznania danego środka za środek zastępczy lub nową substancję psychotropową, koniecznym będzie również zasięgnięcie opinii odpowiednich biegłych odpowiadającej na pytanie, czy ujawniony środek stanowi zagrożenie dla życia lub zdrowia. Tym samym uznać należy, że przyjęty przez wnioskodawców sposób kryminalizacji dopalaczy w sposób symetryczny do kryminalizacji narkotyków spowodować może bardzo znaczący wzrost wydatków Skarbu Państwa związany ze wzrostem kosztów opinii biegłych w postępowaniach karnych, których to kosztów projekt nie szacuje. Koniecznym jest w tym miejscu zasygnalizowanie dodatkowej kwestii, a mianowicie, że udowodnienie, czy i w jaki sposób nowa i nieznana substancja zagraża życiu lub zdrowiu może się w ogóle okazać niewykonalne. Takie ustalenie skutkować zaś będzie musiało umorzeniem postępowania karnego z uwagi na brak znamion czynu zabronionego.

Należy zauważyć, że projekt nie zawiera informacji o tym, kto (tj. jaki wyspecjalizowany podmiot) dysponuje wiedzą niezbędną do stwierdzenia, że dana substancja stanowi zagrożenie dla życia lub zdrowia oraz o tym, z jakich źródeł będą finansowane takie badania.

Kolejna krytyczna uwaga do projektu dotyczy faktu, że przyjęte w nim rozwiązanie penalizujące obrót lub posiadanie nowych substancji psychoaktywnych tylko wtedy, gdy mogą one stanowić zagrożenie dla życia lub zdrowia, w znacznej części dubluje się z obowiązującym przepisem art. 165 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks

karny (Dz. U. poz. 2204), zwana dalej: „k.k.”. Przepis ten obejmuje bowiem kryminalizacją zachowanie polegające m.in. na sprowadzaniu niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób przez wyrabianie lub wprowadzanie do obrotu szkodliwych dla zdrowia substancji, środków spożywczych lub innych artykułów powszechnego użytku lub też środków farmaceutycznych nieodpowiadających obowiązującym warunkom jakości. Jak przy tym wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 31 maja 2017 r., sygn. akt I KZP 5/17, OSNKW 2017, nr 7, poz. 40, jeżeli w wyniku wadliwej produkcji takiego artykułu (środka, substancji itp.), odstąpienia od deklarowanej normy jakości, wadliwego przechowywania lub transportowania, czy też wprowadzania do obrotu towaru, który faktycznie jest innym produktem, niż wynikałoby to z jego opisu na opakowaniu, nazwy itp., przy jednoczesnym spełnieniu warunku, że produkt ten jest szkodliwy dla zdrowia w stopniu stanowiącym niebezpieczeństwo dla zdrowia lub życia wielu osób – to jego wyprodukowanie lub wprowadzenie do obrotu wyczerpuje dyspozycję art. 165 § 1 pkt 2 k.k. W rezultacie przyjąć należy, że sprzedaż dopalaczy działających na użytkownika w sposób niebezpieczny dla jego życia i zdrowia już w chwili obecnej jest penalizowana jako przestępstwo z art. 165 § 1 pkt 2 k.k.

Analiza projektu uprawnia także do tezy, że projekt może być obarczony luką prawną. Mianowicie wydaje się, że środek zastępczy, który będzie miał w swoim składzie nową substancję psychoaktywną, ale niestwarzającą zagrożenia dla życia i zdrowia, nie będzie w ogóle objęty penalizacją przez przepisy karne projektu. Taka konstatacja wynika z faktu, że zgodnie z projektowanymi przepisami, penalizacji nie podlega substancja niestwarzająca zagrożenia dla życia i zdrowia. Z uwagi na powyższe zasadnym jest postawienie pytania o rzeczywiste intencje projektodawców, tj. czy ich zamiarem była penalizacja handlu i posiadania wszystkich środków zastępczych niezależnie od stwarzanego zagrożenia dla życia i zdrowia, czy jednak zamiarem była penalizacja handlu i posiadania tylko tych środków zastępczych, które zawierają substancje stwarzające zagrożenie dla życia i zdrowia. Przyjęcie pierwszego założenia implikuje tezę o braku uzasadnienia dla karalności obrotu nowymi substancjami psychoaktywnymi w zależności od takiego zagrożenia. Przyjęcie drugiej tezy oznaczać zaś musi lukę prawną w projekcie, albowiem handel dopalaczami mającymi działanie odurzające (działającymi na ośrodkowy układ nerwowy), lecz niestwarzającymi zagrożenia dla życia i zdrowia, nie będzie penalizowany. Co przy tym najważniejsze, z uwagi na projektowane uchylenie art. 52a ustawy (kara administracyjna), handel taki nie tylko, że nie będzie objęty kryminalizacją, ale również nie będzie podlegał

sankcji administracyjnej. W rezultacie projekt, zamiast zmierzać do skutecznego ograniczenia obrotu i posiadania dopalaczami, w istocie zmierzać może do legalizacji handlu takimi środkami.

Zestawienie poszczególnych przepisów projektu pozwala przyjąć nadto, że wprowadza on podwójną karalność za ten sam czyn. W świetle najnowszego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego wydaje się to niezgodne z zasadą *ne bis in idem* oraz zasadą proporcjonalnej reakcji państwa na naruszenie prawa, wynikającymi z art. 2 Konstytucji RP (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 czerwca 2017 r., sygn. akt P 124/15, Dz. U. poz. 1214). Mianowicie projekt, mimo uchylecia uprawnień inspektorów sanitarnych do nakładania administracyjnej kary pieniężnej za wytwarzanie lub wprowadzanie do obrotu środka zastępczego lub nowej substancji psychoaktywnej, pozostawia w mocy uprawnienia państwowych inspektorów sanitarnych określone w art. 44c i art. 44d ustawy, tj.:

- prawo wydawania decyzji nakazującej zaprzestanie prowadzenia działalności w pomieszczeniach lub obiektach służących wytwarzaniu lub wprowadzeniu produktu do obrotu (w celu ustalenia, czy dany produkt jest środkiem zastępczym lub nową substancją psychoaktywną) oraz
- prawo wydawania decyzji zakazującej wytwarzanie lub wprowadzanie do obrotu produktu, nakaz wycofania z obrotu, a także orzekanie jego przepadku na rzecz Skarbu Państwa, zniszczenie i przeprowadzenie zniszczenia tego produktu w przypadku stwierdzenia, że produkt ten jest środkiem zastępczym albo nową substancją psychoaktywną.

Reasumując stwierdzić należy, że przedmiotowy projekt jest obarczony wadami, które przemawiają za jego odrzuceniem. Projekt wymaga bowiem głębokich zmian, także w zakresie uzasadnienia, które winno być poparte rzeczową analizą obecnego stanu faktycznego i normatywnego oraz badaniami i odpowiednimi danymi statystycznymi. W obecnym kształcie projekt budzi nadto poważne wątpliwości co do zgodności jego uregulowań z Konstytucją RP i zasadami prawa karnego.

Z tych przyczyn, nie kwestionując pobudek aksjologicznych, które kierowały wnioskodawcami w zakresie konieczności zaostreżenia odpowiedzialności za czyny związane z posiadaniem lub szeroko rozumianym obrotem środkami zastępczymi lub nowymi substancjami psychoaktywnymi oraz uwzględniając argumenty przytoczone w niniejszym stanowisku Rada Ministrów negatywnie opiniuje poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zawarty w druku nr 1890 wnosząc o jego odrzucenie.

Jednocześnie wskazać należy, że kompleksowy i spójny wewnętrznie projekt kryminalizujący posiadanie i obrót dopalaczami został przygotowany w Ministerstwie Zdrowia. Projekt przygotował powołany przez Ministra Zdrowia *Zespół do spraw opracowania nowych rozwiązań legislacyjnych mających na celu przeciwdziałanie używaniu środków zastępczych i nowych substancji psychoaktywnych*. W skład zespołu weszli: Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Zdrowia, Główny Inspektor Sanitarny oraz przedstawiciele Ministra Sprawiedliwości, Ministra Rozwoju i Finansów, Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Głównego Inspektoratu Sanitarnego.

Przygotowany projekt zakłada wiele istotnych zmian. Dynamiczny rozwój wprowadzania do obrotu środków zastępczych oraz nowych substancji psychoaktywnych sprawił bowiem, że dotychczasowe przepisy, które kwestię odpowiedzialności za czyny zabronione w zakresie wytwarzania i wprowadzania do obrotu tych substancji sytuują na poziomie administracyjnym, nie spełniają założonego celu. W związku z powyższym zaproponowane w projekcie ustawy zmiany mają na celu objęcie nowych substancji psychoaktywnych kontrolą analogiczną jak środki odurzające i substancje psychotropowe przy jednoczesnym pozostawieniu jednak odpowiedzialności administracyjnej w zakresie środków zastępczych. Przeszkodą dla zastosowania penalizacji wskazanych czynów na drodze postępowania karnego wobec środków zastępczych jest fakt, że katalog tych środków jest katalogiem otwartym, a środki te mają nieznaną strukturę i skład chemiczny. Istotą zaś uznania czynu za czyn zabroniony jako przestępstwo jest jego jednoznaczność i określoność. Na etapie konstruowania znamion czynu zabronionego należy mieć na uwadze konstytucyjną zasadę *nullum crimen sine lege certa* (art. 42 ust. 1 Konstytucji RP), a więc wymóg precyzyjnego określenia zachowań zabronionych pod groźbą kary.

Inaczej niż obecnie, podział środków odurzających i substancji psychotropowych na grupy, a także zakres używania określonych substancji psychotropowych i środków odurzających w celu prowadzenia badań oraz zakres używania określonych środków odurzających w lecznictwie zwierząt, będzie określony w rozporządzeniu. Jest to nadzwyczaj zasadne, biorąc pod uwagę szybkie tempo pojawiania się na rynku nowych substancji. W przypadku rozporządzenia czas niezbędny do prowadzenia prac legislacyjnych jest znacznie krótszy niż w przypadku zmiany regulacji ustawowych. Tym samym zmiana umożliwi skuteczniejszą oraz szybszą ochronę społeczeństwa przez niebezpiecznymi substancjami. Aktualnie wykazy ww. substancji umieszczone są w załącznikach nr 1 i 2 do ustawy i każda zmiana w ich zakresie wymaga nowelizacji ustawy, co wiąże się

z wydłużonym procesem legislacyjnym, uniemożliwiającym wprowadzenie zmian w odpowiednim momencie, uwzględniającym czas ujawniania nowych substancji.

Projekt przewiduje także zmiany w art. 4 ustawy, tj. w zakresie definicji nowej substancji psychoaktywnej przez doprecyzowanie, że zostanie ona określona w wykazie wydanym na podstawie projektowanego art. 44f pkt 3 ustawy, analogicznie jak pozostałe substancje objęte kontrolą, tj. środki odurzające oraz substancje psychotropowe. W konsekwencji zastosowania przepisów karnych względem nowych substancji psychoaktywnych zmianie ulegała również definicja środka zastępczego.

Kolejna zmiana wprowadza do ustawy rejestr domen internetowych służących do oferowania lub wprowadzania do obrotu środków zastępczych. Rejestr w systemie teleinformatycznym prowadzony będzie przez Głównego Inspektora Sanitarnego. Jednocześnie przedsiębiorca telekomunikacyjny świadczący usługi dostępu do sieci Internet będzie zobowiązany do nieodpłatnego uniemożliwienia dostępu do stron internetowych wykorzystujących nazwy domen internetowych wpisanych do Rejestru przez ich usunięcie z systemów teleinformatycznych przedsiębiorców telekomunikacyjnych, służących do zamiany nazw domen internetowych na adresy IP, nie później niż w ciągu 48 godzin od dokonania wpisu do Rejestru oraz nieodpłatnego przekierowania połączeń odwołujących się do nazw domen internetowych wpisanych do Rejestru do strony internetowej prowadzonej przez Głównego Inspektora Sanitarnego, zawierającej komunikat, skierowany do odbiorców usługi dostępu do Internetu, obejmujący w szczególności informacje o lokalizacji Rejestru, wpisaniu szukanej nazwy domeny internetowej do tego Rejestru, a także powiadomienie o grożącej, na podstawie art. 52a ustawy, odpowiedzialności za wprowadzanie do obrotu środków zastępczych oraz o ich szkodliwości dla zdrowia. Niewypełnienie tego obowiązku zagrożone będzie karą pieniężną

Bardzo istotna zmiana wprowadzana projektem Ministra Zdrowia obejmuje uregulowania w zakresie obowiązku zgłaszania jednostkom Państwowej Inspekcji Sanitarnej przypadków zatrucia środkiem zastępczym lub nową substancją psychoaktywną, co skutkuje powstaniem nowego rozdziału 4a. Podmiot leczniczy prowadzący leczenie osoby podejrzanego o zatrucie środkami zastępczymi lub nową substancją psychoaktywną będzie zobowiązany do zgłoszenia tego faktu właściwemu państwowemu inspektorowi sanitarnemu niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 48 godzin od chwili powzięcia podejrzenia zatrucia lub zgonu z powodu zatrucia. Państwowy powiatowy inspektor sanitarny udostępni niezwłocznie zgłoszenie właściwemu wojewódzkiemu inspektorowi sanitarnemu oraz Głównemu

Inspektorowi Sanitarnemu, który dokona weryfikacji udostępnionych danych. Główny Inspektor Sanitarny zobowiązany będzie do sporządzania, do dnia 31 marca każdego roku, raportu dotyczącego zatruc środkiem zastępczym lub nową substancją psychoaktywną.

Jednocześnie projekt wprowadza istotną zmianę systemową w zakresie zbierania informacji o sytuacji epidemiologicznej, opracowywanych przez Główny Inspektorat Sanitarny i Krajowego Konsultanta Krajowego w dziedzinie Toksykologii Klinicznej na podstawie zgłoszeń zatruc i podejrzeń zatruc dopalaczami przez podmioty lecznicze, które dotychczas są dokonywane na podstawie polecenia Ministra Zdrowia skierowanego do kierowników podmiotów leczniczych w 2012 r. i 2013 r.

Projekt zmienia wreszcie brzmienie art. 52a ustawy, wprowadzając zasadę objęcia karami pieniężnymi tylko środków zastępczych. Natomiast nowe substancje psychoaktywne, jak już wskazano wyżej, będą podlegały odpowiedzialności karnej, co zostało uwzględnione w odpowiednich zmianach dotyczących poszczególnych przepisów karnych.

Reasumując przyjąć należy, że szybką, efektywną i skuteczną walkę z nowymi substancjami psychoaktywnymi i środkami zastępczymi (dopalaczami) zapewnia projekt przygotowany przez Ministra Zdrowia (UD310).

Projekt ten został obecnie skierowany do uzgodnień międzyresortowych.